

En typisk representant
för den självägande
bondeklassen af större
gårdar.

Om man vill ibland mängden af
våra bygdens jordbrukare under senare
delen af 1800-talet, söka att få
fram en som på ett verkligt genuint
sätt representerade bondeståndet —
ej småbönder, utan sådana som ägde
minst 30 tunn. åker — så finnes
höpvis ingen lämpligare än herrn, äg.
Brevndt Härdet Andersson
i Elfsjökers by, i dagligt tal kallad:
"Deon i ålsby", eller helt kort:
"Deon i ålsa". Mer behöfves ej,
ty då visste man vem det var.

Han var född omkring 1825 och
han ägde ett jordbruk i Elfsjökers by

med bostad 40 tunn. åker. Han hade
en fjura hästar och 12 å 14 kor.

Gubben Däron var kort till
växten och rätt fjällig i kroppen.
Han hade ljusgult och mycket
starktelligt hår, klarröda fjälliga
ansiktsdrag och slätrakat. Han
sag för öfrigt med ett ord sagt, ut
som en petron.

Däron tyckte om språk men
han såg sig inte fall. Han var
en mycket språksum man. Han
stälde inte såsom ordspåket
lyder, sina påsar vid dörren, ty
han visade vem han var. Men
han var också till sitt sätt ned-
låtande, och ifråga om klädseln
så framträdde här i något hög-
mod. Om han bevisade en auk-
tion eller var på en resa till
Kungälv eller Göteborg, så hade

han mesendels en gammal öfver-
rokt på sig som var både luggstiken
och voblekth, och på hufvudet hade
han gröna en mjuk fjellhatt, men
hatten passade mycket bra till det
krualliga håret, och ifråga om rokten
så syntes ganska väl att därjämte
en stabil patron inom densamma.

Detta framträdde för öfrigt allra-
mest när han var ute och åkte på
vägarner. Jag minnes särskildt
en gång min pappa och jag mötte
honon. Då var han på väg till
Göteborg. Han hade en rätt stor
kvilla som såg bra ut och två präk-
liga hästar för densamma, lika till
färgen. Till höger i sätet satt en af
hans söner och ködde och till vänster
satt Wäner med slotthatt på hufvudet,
kostliden rock, spatserskärpen mellan
benen och lutande sig något framåt

skötte han sig med båda händerna
öfver Käppens knycke. Han små-
myste något och hela hans ansikte
sken af behågenhet och tjockt och
fylligt som han var såg han i verk-
ligheten ut som en putson skall göra.

Deon hade inte en sådan lips-
iskådning som i allmänna värf
och uppdrag söker sin bevämmelse
och ära. Hans häj var istället
inställt på ett stort och välkölt
jordbruk, vackra hästar med selar
och elegant körbagg samt många
praktiga kor. Det var här han
önskade stå framman sina likor
i bygden, och här var han också
öfverlägsen.

Med ett ord sagti: "Hans egendom
var vida, berömd i Nordens land".

Deon i Eidsby afled i början
af 1900-talet.